

4. Încercați să puneți în practică următoarele cuvinte ale lui Frederic W. Faber, timp de 15 minute. Notați-vă ceea ce ați învățat din această experiență:

Doar să gândești la Dumnezeu
 O, ce încântare mare
 Să-I respiri Numele, să-I cugeți gândul
 Așa o bucurie n-a mai văzut Pământul.

5. Ce vă înspăimântă cel mai mult în cazul meditației?
6. Ce părere aveți despre vise, ca mijloace de a primi mesaje de la Dumnezeu? Ați avut vreodată astfel de experiență în acest domeniu?
7. Enumerați cele 5 forme de meditație pe care le-am menționat. Reflectați la cea de-a cincea formă, gândindu-vă care ar fi efectele ei în zilele noastre, în contextul politic contemporan.
8. Cum evaluați importanța preocupării pentru timpul, locul și poziția alese pentru meditație?
9. Ce pericole pot apărea în cazul concentrării asupra timpului, locului și poziției alese?
10. Practicați astăzi exercițiul „palmele în sus, palmele în jos”. Notați tot ceea ce descoperiți despre voi înșivă.

3. Disciplina rugăciunii

Eu sunt temeiul rugii tale; întâi, e voia Mea ca tu s-o ai în tine; apoi, îți voi deștepta vrerea spre rugă; și apoi îți voi isca implorarea, iar tu vei implora. Cum ar fi astfel cu puțință ca implorarea ta să se mai istovească?

— IULIANA DE NORWICH

Rugăciunea este cea care ne propulsează spre frontiera vieții spirituale. Dintre toate Disciplinele spirituale, rugăciunea este cea mai importantă pentru că ne conduce la o comuniune continuă cu Tatăl. Meditația ne familiarizează cu viața interioară, postul este un mijloc ajutător, studiul ne transformă mintea, dar Disciplina rugăciunii este cea care ne conduce spre cea mai adâncă și totodată cea mai înaltă lucrare a spiritului uman. Adevărata rugăciune dă viață și schimbă viața. „Rugăciunea — tainică, stăruitoare, plină de credință — stă la baza evlaviei”,¹ scria William Carey.

A te ruga înseamnă a te preschimba. Rugăciunea este calea principală pe care o folosește Dumnezeu pentru a ne transforma. Dacă nu dorim să ne schimbăm, nu vom face din rugăciune o caracteristică vizibilă a vieții noastre. Cu cât ne apropiem mai mult de inima lui Dumnezeu, cu atât mai mult ne vom da seama care este nevoia noastră și vom dori să urmăm modelul lui Hristos. William Blake afirmă că misiunea noastră în viață este să învățăm să purtăm „aura dragostei” lui Dumnezeu. Dar cât de adesea evităm s-o facem, ascunzându-o sub veșminte opace, care nu lasă să se strecoare razele Lui, și ne ferim de Cel care ne iubește cu o iubire veșnică. Când ne rugăm însă, Dumnezeu, plin de har, ne dezvăluie treptat eschivările noastre și ne eliberează de ele.

„Cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4:3). A cere „bine” implică transformarea

dorințelor. Prin rugăciune, rugăciune adevărată, începem să gândim ceea ce gândește Dumnezeu: să dorim ceea ce dorește El, să iubim ceea ce iubește El, să vrem ceea ce vrea El. Treptat, învățăm să vedem lucrurile din perspectiva Sa.

Toți cei care au umblat cu Dumnezeu au considerat rugăciunea drept cea mai importantă activitate din viața lor. Cuvintele din Evanghelia lui Marcu sunt un indiciu despre modul de viață al lui Isus: „A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo” (Marcu 1:35). Aspirația lui David spre Dumnezeu a învins delăsarea în lanțurile somnului: „Mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu!” (Psalmul 63:6). Când apostolii au fost tentați să-și investească energia în alte lucruri importante și necesare, ei au hotărât să stăruie în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului (Fapte 6:4). Martin Luther a afirmat: „Am atât de multe de făcut, încât nu pot începe ziua fără să petrec trei ore în rugăciune.” Axioma lui spirituală era: „Cel ce s-a rugat bine, a studiat bine.”² John Wesley spunea: „Dumnezeu nu acționează decât ca răspuns la rugăciune”³ și și-a susținut convingerea rezervându-și două ore pe zi pentru acest exercițiu sacru. Caracteristica cea mai remarcabilă a vieții lui David Brainerd a fost rugăciunea. Jurnalul său este plin de însemnări despre rugăciune, post și meditație: „Îmi place să fiu singur în căsuța mea, unde pot petrece mult timp în rugăciune.” „Am pus această zi deoparte pentru post și rugăciune tainică înaintea lui Dumnezeu.”⁴

Pentru acești exploratori ai frontierelor credinței, rugăciunea nu a constituit o îndeletnicire neînsemnată, lăsată la periferia vieții; ea a fost însăși viața lor. Rugăciunea a fost cea mai serioasă lucrare a celor mai productivi ani ai lor. William Penn afirmă despre George Fox: „Mai presus de toate, el a excelat în rugăciune... Cea mai reverentă, mai vie, mai pioasă atitudine pe care am văzut-o vreodată a fost a sa, atunci când se ruga.”⁵ Adoniram Judson căuta să se retragă din activitate sau din compania altora de șapte ori pe zi pentru a se îndeletnici cu sfânta lucrare a rugăciunii. Începea în zori; apoi la ora nouă, la douăsprezece, la trei, la șase, la nouă și la miezul nopții, acorda timp rugăciunii tainice. John Hyde din India a făcut din rugăciune o caracteristică atât de dominantă a vieții sale, încât a fost poreclit „Hyde Călugărul”. Pentru aceștia și pentru toți cei care au pătruns adâncimile vieții interioare, a respira însemna a se ruga.

Cu toate acestea, mulți dintre noi suntem mai degrabă descurajați decât stimulați de asemenea exemple. Acei „giganți ai credinței” depășesc într-atât tot ceea ce am experimentat noi, încât ne cuprinde disperarea. Dar, în loc să ne autoflagelăm pentru lipsurile noastre, să ne amintim mai bine că Dumnezeu ne ia de acolo de unde suntem și ne conduce lin spre lucruri mai adânci. Cei care aleargă numai din când în când nu vor participa imediat la maratonul olimpic. Ei trebuie să se pregătească și să se antreneze o perioadă de timp și la fel ar trebui să procedăm și noi. Progresând treptat, ne putem aștepta ca peste un an să ne rugăm cu mai multă autoritate și cu mai multă forță spirituală decât în prezent.

În eforturile noastre de a ne ruga este ușor să fim înfrânți chiar de la început, pentru că am fost învățați că în univers totul este deja stabilit și lucrurile nu se mai pot schimba. Și, atunci, ce rost mai are rugăciunea? S-ar putea să ne simțim descurajați, dar nu asta ne învață Biblia. Scriptura arată că oamenii din paginile ei s-au rugat, crezând că rugăciunile lor vor putea aduce o schimbare vizibilă, ceea ce s-a și întâmplat. Apostolul Pavel spune cu entuziasm că noi suntem „împreună lucrători cu Dumnezeu”; adică, noi lucrăm cu Dumnezeu, determinând rezultatul evenimentelor (1 Corinteni 3:9). Nu Biblia, ci stoicismul este cel care proclamă un univers închis.

Mulți dintre cei care accentuează resemnarea și renunțarea, considerând că starea de fapt a lucrurilor este „voia lui Dumnezeu”, sunt mai aproape de Epictet decât de Hristos. Moise s-a rugat cu îndrăzneală pentru că a crezut că rugăciunile sale pot schimba cursul evenimentelor și chiar intențiile lui Dumnezeu. De fapt, Biblia subliniază atât de puternic deschiderea universului nostru, încât, folosind un antropomorfism dur pentru urechile noastre, ea vorbește despre Dumnezeu care Își schimbă mereu intențiile datorită iubirii Sale constante (vezi Exod 32:14; Ioan 3:10).

Acest lucru aduce o adevărată eliberare pentru mulți dintre noi, dar totodată ne încredințează o responsabilitate covârșitoare. Noi conlucrăm cu Dumnezeu și determinăm viitorul! Dacă știm cum să ne rugăm, cursul istoriei se va schimba. Noi trebuie să schimbăm lumea prin rugăciune. Ce altă motivație ne mai trebuie ca să învățăm cel mai înălțător exercițiu omenesc?

Rugăciunea este un subiect atât de vast și cu atât de multe fațete, încât ne dăm îndată seama de imposibilitatea de a aborda, fie și

superficial, toate aspectele ei într-un singur capitol. Există o mulțime de întrebări filozofice importante. De ce este necesară rugăciunea? Cum acționează rugăciunea; adică, cum poate o ființă umană mărginită să intre în dialog cu Creatorul infinit al universului? Cum poate o realitate imaterială precum rugăciunea să afecteze lumea materială? Și multe alte întrebări similare. Există, de asemenea, multe forme de rugăciune care i-au susținut pe creștini de-a lungul secolelor. Există rugăciunea discursivă, rugăciunea mentală și rugăciunea concentrată. Există rugăciunea tăcută, rugăciunea de abandonare, rugăciunea de călăuzire și multe altele.

S-au scris numeroase cărți remarcabile despre rugăciune, una dintre cele mai bune fiind cea a lui Andrew Murray, devenită clasică, *With Christ in the School of Prayer* [Cu Hristos în școala rugăciunii]. Trebuie să citim mult și să experimentăm profund, dacă vrem să cunoaștem căile rugăciunii. Dar, fiindcă deseori impunerea de limite mărește claritatea, capitolul de față se va concentra asupra rugăciunii de mijlocire; adică asupra învățării modului în care ne putem ruga cu eficiență pentru alții. Oamenii zilelor noastre au nevoie disperată de ajutorul pe care li-l putem acorda, astfel că ar trebui să ne dedicăm întreaga energie acestei misiuni.

A învăța să te rogi

Adevărata rugăciune se învață. Ucenicii L-au rugat pe Isus: „Doamne, învață-ne să ne rugăm” (Luca 11:1). Ei se rugaseră toată viața, dar ceva în legătură cu calitatea și cantitatea rugăciunii lui Isus i-a făcut să-și dea seama cât de puține știau despre rugăciune. Dacă doreau ca rugăciunea lor să poată avea o influență asupra lumii, trebuiau să învețe câteva ceva.

Pentru mine a fost o eliberare să înțeleg că rugăciunea implică un proces de învățare. M-am simțit liber să întreb, să experimentez și chiar să greșesc, fiindcă știam că învăț. Ani de zile mă rugasem pentru multe lucruri și cu multă intensitate, dar cu un succes limitat. După care m-am gândit că se poate să fi făcut anumite greșeli și că pot învăța altfel. Am luat evangheliile, am extras toate referințele la rugăciune și le-am lipit pe foi de hârtie. Când am citit învățăturile lui Isus despre rugăciune, am fost șocat. Fie scuzele și raționamentele pentru rugăciunile rămase fără răspuns pe care le-am învățat erau

greșite, fie cuvintele lui Isus erau greșite. Am hotărât să învăț să mă rog în așa fel încât practica mea să se conformeze învățaturii lui Isus și nu să adaptez cuvintele Lui la experiența mea săracă.

Poate că trăsătura cea mai surprinzătoare a rugăciunii lui Isus este faptul că atunci când Se ruga pentru alții nu încheia *niciodată* spunând: „Dacă este voia Ta.” Lucru valabil și pentru rugăciunile apostolilor și profeților. Evident, ei credeau că știu care este voia lui Dumnezeu înainte de a rosti o rugăciune de credință. Ei erau atât de pătrunși de prezența Duhului Sfânt, încât știau ce aveau de făcut în situația în care se aflau. Rugăciunea lor era atât de sigură, încât adesea lua forma unei porunci directe și autoritare: „Umblă”, „Fă-te sănătos”, „Ridică-te”. Am observat că în rugăciunea lor pentru alții nu era loc pentru cereri nehotărâte, șovăitoare, neconvingătoare, de genul „dacă este voia Ta”.

Rugăciunea de tipul „dacă este voia Ta” își are locul și timpul ei, fără îndoială. În primul rând, în rugăciunea de călăuzire, dorința noastră arzătoare este să cunoaștem voia Lui Dumnezeu: „Care este voia Ta?”, „În ce Ți-ai găsi plăcerea?”, „Ce anume putem face pentru ca să mărim împărăția Ta pe pământ?” Iată ce fel de rugăciune de cercetare ar trebui să domine întreaga noastră viață și trăire. După care, în rugăciunea de abandonare, suntem gata să renunțăm la voia noastră atunci când ea este în conflict cu voia și calea lui Dumnezeu. Desigur, scopul nostru este să învățăm să gândim ca Dumnezeu, dar toți avem momente când dorințele noastre omenești se opun voinței divine. În astfel de momente, trebuie să urmăm exemplul învățătorului nostru care S-a rugat în grădină: „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42).

În timp ce învățam toate acestea, am căutat să mă apropiez de oameni care demonstau mai multă putere și eficiență în rugăciune decât mine și i-am rugat să mă învețe ceea ce știau. În plus, am cercetat înțelepciunea și experiența măștrilor rugăciunii de odinioară, citind toate cărțile bune care s-au scris despre acest subiect. Am început să studiez cu un nou interes rugăciunile din Vechiul Testament — ale lui Moise, Ilie, Ana și Daniel.

În același timp, am început să mă rog pentru alții cu încredințarea că trebuie să se producă o schimbare și că ea se va produce. Mă bucur mult că nu am așteptat să devin perfect sau ca toate lucrurile să-mi fie rezolvate înainte de a începe să mă rog pentru alții, pentru că atunci nu

aș fi început niciodată. P. T. Forsythe spunea: „Rugăciunea este pentru religie ceea ce cercetarea adevărată este pentru știință.”⁶ M-am simțit angajat într-o „adevărată muncă de cercetare” în școala Duhului. A fost mai palpitant decât se poate descrie. Orice eșec aparent m-a condus spre un nou proces de învățare. Hristos a fost învățătorul omniprezent, așa încât cuvântul Său a fost confirmat tot mai mult de experiența mea: „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7).

Înțelegerea faptului că rugăciunea presupune un proces de învățare ne ferește de la a o descalifica, plini de aroganță, ca falsă sau nereală. Dacă deschidem televizorul și el nu funcționează, nu declarăm că frecvențele electronice din aer sau din cablu nu există de fapt, ci presupunem că ceva este în neregulă, ceva ce poate fi depistat și corectat. Verificăm priza, întrerupătorul, circuitele, până descoperim unde este blocat fluxul de energie misterioasă care transmite imaginea. Iar atunci când televizorul funcționează, știm că defecțiunea a fost găsită și remediată. La fel este și cu rugăciunea. Ne dăm seama dacă ne rugăm corect, atunci când cererile ne sunt îndeplinite. Dacă nu, trebuie să căutăm „blocajul”: poate că ne rugăm greșit, poate că trebuie schimbat ceva în noi, poate că avem de învățat niște principii noi ale rugăciunii sau poate ne trebuie mai multă răbdare și perseverență. Ascultăm, facem ajustările necesare și încercăm din nou. Putem ști că rugăciunile noastre sunt ascultate la fel de sigur cum putem ști că televizorul funcționează.

Unul dintre aspectele cele mai critice în a învăța să ne rugăm pentru alții este intrarea în contact cu Dumnezeu, pentru ca viața și puterea Sa să pătrundă prin noi spre ceilalți. De multe ori, presupunem că suntem în contact cu El, când de fapt nu suntem. De exemplu, în timp ce citești aceste rânduri, prin camera ta trec o mulțime de semnale radio-tv, dar nu pot fi captate pentru că nu ești acordat la frecvența corespunzătoare. De multe ori, oamenii se roagă și o fac cu toată credința din lume, dar nu se întâmplă nimic, fiindcă nu sunt „acordați la frecvența” lui Dumnezeu. Începem să ne rugăm pentru alții atunci când ne liniștim și ne desprindem de activitățile noastre lumești și ascultăm glasul ca un tunet tăcut al Domnului oștirilor. Acordarea noastră la respirația divină este o muncă spirituală fără de care rugăciunea noastră nu e decât o bolboroseală deșartă (Matei 6:7). Auzirea lui Dumnezeu este întâiul, al doilea și al treilea lucru necesar pentru o mijlocire eficientă.

Søren Kierkegaard a făcut odată următoarea observație: „Un om se ruga și la început a crezut că rugăciunea însemna a spune ceva. Dar a început să stea tot mai mult tăcut, până când, în cele din urmă, a înțeles că rugăciunea înseamnă a asculta.”⁷

A auzi ce-ți spune Dumnezeu este preludiul necesar mijlocirii. Lucrarea de mijlocire, uneori numită și rugăciunea de credință, presupune că rugăciunea de călăuzire ajunge necurmat la Tatăl. Trebuie să auzim, să cunoaștem și să ne supunem vocii lui Dumnezeu înainte de a ne ruga pentru alții. Rugăciunea de călăuzire precedă și împresoară rugăciunea de credință.

Punctul de plecare în învățarea rugăciunii pentru alții este ascultarea în vederea călăuzirii. La început, este înțelept să lăsăm la o parte artrita mătușii Susie, pentru care te rogi de douăzeci de ani. În problemele de natură fizică, suntem întotdeauna tentați să ne rugăm mai întâi pentru situațiile cele mai dificile: cancer terminal sau scleroză în plăci. Când ascultăm însă, învățăm importanța începerii cu rugăciune pentru lucruri mai puțin grave. Succesul în faptele mărunte ale vieții ne dă autoritate în problemele majore. Dacă tăcem, vom învăța nu numai cine este Dumnezeu, ci și modul în care acționează puterea Lui.

Uneori ne temem că nu avem suficientă credință pentru a ne ruga pentru un anumit copil sau pentru o anumită căsnicie. Temerile noastre trebuie abandonate, pentru că Biblia afirmă că minunile mari sunt posibile datorită unei credințe cât bobul de muștar. De obicei, curajul pentru a te ruga pentru o persoană este semnul unei credințe suficiente. Adesea, nu credința ne lipsește, ci compasiunea. Se pare că empatia veritabilă între cel ce se roagă și cel pentru care te rogi contează foarte mult. Ni se spune că lui Isus „I se făcea milă” de oameni. Mila a fost caracteristica evidentă a oricărei vindecări din Noul Testament. Noi nu ne rugăm pentru oameni ca pentru niște „lucruri”, ci ca pentru niște „persoane” pe care le iubim. Dacă avem milă și grijă față de alții, credința noastră va crește și se va întări tot mai mult, pe măsură ce ne rugăm. De fapt, dacă îi iubim pe oameni cu adevărat, vom dori pentru ei mult mai mult decât le putem noi dărui și aceasta ne va face să ne rugăm pentru ei.

Acest sentiment adânc de milă este una dintre cele mai clare indicații din partea lui Dumnezeu că avem de-a face cu o cerință de a ne ruga. În momentele noastre de meditație simțim în inimă un îndemn de

a mijloci, un sentiment de siguranță că este bine să o facem, o revărsare a Duhului. Acest „da” interior este împuternicirea divină să te rogi pentru persoana sau situația respectivă. Dacă ideea de a te ruga este însoțită de un sentiment de neplăcere, ar fi mai bine să renunți. Dumnezeu va călăuzi pe altcineva să se roage pentru problema aceea.

Temelia rugăciunii

Nu trebuie să complicăm niciodată rugăciunea. Suntem înclinați să facem asta atunci când realizăm că trebuie să învățăm cum să ne rugăm. De asemenea, este ușor să cedăm acestei tentații deoarece, cu cât rugăciunea este mai complicată, cu atât oamenii vor depinde mai mult de noi pentru a învăța cum să o practice. Dar Isus ne-a învățat să venim înaintea lui Dumnezeu la fel ca niște copii înaintea tatălui lor. Ceea ce caracterizează comunicarea dintre copii și tată este deschiderea, sinceritatea și încrederea. Dumnezeu răspunde la rugăciune fiindcă Îl roagă copiii Săi. Mai mult, există între părinți și copii o intimitate care permite deopotrivă seriozitatea și bucuria. Meister Eckhart a scris: „Sufletul va dezvălui întreaga Persoană, dacă Dumnezeu râde în prezența ei și ea Îi răspunde râzând.”⁸

Isus ne-a învățat să ne rugăm pentru pâinea cea de toate zilele. Ați observat vreodată cum cer copiii mâncare cu încrederea deplină că o vor primi? Ei nu trebuie să-și pună deoparte sandvișurile de astăzi, de teamă că mâine nu vor avea ce mânca. Ei cred că există o rezervă nesfârșită de sandvișuri. Copiilor nu li se pare greu sau complicat să stea de vorbă cu părinții lor, nici nu se simt jenați să le aducă la cunoștință cele mai mici nevoi. Nici noi nu ar trebui să ezităm să-I prezentăm cu încredere Tatălui cele mai simple cereri.

De la copii putem învăța și valoarea imaginației. La fel ca și în cazul meditației, imaginația este un instrument puternic în lucrarea de rugăciune. Poate avem rețineri să ne rugăm folosind imaginația, considerând că nu merită îndeajuns atenția noastră. Copiii, însă, nu au astfel de rețineri. Nici Sf. Teresa de Ávila nu le-a avut: „Iată care a fost metoda mea de a mă ruga: din pricină că nu puteam reflecta numai cu ajutorul puterii mele de înțelegere, am încercat să mi-L imaginez pe Hristos în mintea mea... am făcut multe lucruri simple de felul acesta... Cred că astfel sufletul meu a câștigat mult, fiindcă am început să practic rugăciunea fără să știu ce înseamnă ea.”⁹ În piesa *Sfânta Ioana*

de George Bernard Shaw, Ioana d’Arc susține că aude voci care vin de la Dumnezeu. Scepticii îi spun că vocile provin din imaginația ei. Neclintită, Ioana răspunde: „Știu sigur, pentru că astfel îmi vorbește mie Dumnezeu.”

Adesea, imaginația deschide ușa către credință. Dacă Dumnezeu ne arată o căsnicie năruită care se va reface sau o persoană bolnavă care se va vindeca, aceasta ne va ajuta să credem că lucrurile se vor întâmpla întocmai. Copiii înțeleg imediat aceste lucruri și reacționează pozitiv la rugăciunea susținută de imaginație. Am fost chemat cândva să mă rog pentru o fetiță grav bolnavă. Cum în cameră se afla și frățiorul ei în vârstă de patru ani, i-am spus că am nevoie de ajutorul lui în rugăciune. Spre bucuria mea, el s-a arătat încântat; știam că, deseori, copiii se pot ruga cu o eficiență deosebită. El s-a așezat pe scaun alături de mine. „Hai să ne jucăm un joc, i-am spus eu. Deoarece știm că Isus este întotdeauna cu noi, să ne imaginăm că El stă pe scaunul din fața noastră și așteaptă cu răbdare să ne îndreptăm atenția spre El. Când Îl vedem, începem să ne gândim mai mult la dragostea Lui decât la cât de bolnavă este Julie. El zâmbește, Se ridică și vine la noi. Acum hai să ne punem mâinile pe Julie, știind că Isus Își va pune mâinile Lui peste ale noastre. Vom vedea cum lumina lui Isus se va revărsa asupra surioarei tale și o va însănătoși. Hai să vedem cum se luptă puterea tămăduitoare a lui Isus cu microbii până când îi alungă. De acord?” Micuțul a dat din cap cu seriozitate. Ne-am rugat Domnului în acest mod copilăros și apoi I-am mulțumit că se va întâmpla așa cum ne-am rugat noi. Nu știu exact ce s-a întâmplat și cum s-au desfășurat lucrurile, dar știu că în dimineața următoare Julie era perfect sănătoasă.

Permiteți-mi însă să adaug aici un cuvânt de avertizare: nu încercăm, cu ajutorul imaginației noastre, să conjurăm ceva ce nu există; nici nu încercăm să-L manipulăm pe Dumnezeu și să-I transmitem ce să facă. Dimpotrivă, Îl rugăm pe Dumnezeu să ne spună El ce să facem. Dumnezeu este pricina stăruinței noastre, așa cum spunea Iuliana de Norwich, și noi suntem întru totul dependenți de El. Rugăciunea noastră trebuie să fie o acțiune reflexă la inițiativa lui Dumnezeu de a ne atinge inima. Ideile, imaginile, cuvintele nu sunt de nici un folos, dacă nu își au izvorul în Duhul Sfânt, care, așa cum știm, mijlocește pentru noi „cu suspine negrăite” (Romani 8:26).

Elevii cu probleme la școală răspund adesea pozitiv la rugăciune. Un prieten de-al meu, care predă copiilor handicapați afectiv, a primit